

Als ze fluistert

Ik hield laatst een zeeschelp aan mijn oor
en vroeg haar: "Waar kom jij vandaan?"
En ze fluisterde, op golven van heimwee
dat ze kwam uit een ander (en heel) ver bestaan
Dat ze was weggeëbd, nadat een vloedgolf haar wierp
op het zand van een nieuwe wereld en kust
Achter haar lag de zee, haar thuis en oceaan
en ze kon nooit, nooit meer terug
Ik troostte haar, nam haar mee naar huis
en plaatste haar op een plank voor mijn raam
Ze kijkt nu uit over haar thuis, achter de duinen,
maar, soms fluistert ze, bij volle maan,
dat ze terug wil keren, naar haar eigen wereld
als de stormen haar roepen bij haar naam,
's nachts, als het getijde gunstig is,
dat ze terug wil keren, naar haar eigen bestaan
Ik heb haar daarom, bij de laatstelijke storm,
die raasde in mijn hart en hoofd,
meegenomen naar de rand van haar land
en ze fluisterde, heeft me oprecht beloofd
dat ze terug zou keren, na haar reis naar ooit
naar mijn kust en naar mijn eigen raam
en voordat ik haar terug in zee wierp
tenslotte, fluisterde ze nog zacht mijn naam

Aldus Martinus